

Mindretallet vil stemme for de af Enhedslisten stillede ændringsforslag og de af socialministeren under nr. 25, 30 og 34 stillede ændringsforslag.

For mindretallet har det altid haft højeste politiske prioritet at sikre menneskers ret til at deltage i samfunds- og arbejdslivet. Derfor har SF gennem årene leveret en stribe af forslag om bedre fordeling af arbejdet, bedre uddannelsesadgang, flere regulære ansættelser til at lukke huller i den offentlige service osv. Det er vores opfattelse, at arbejdsløshedsproblemet skal løses solidarisk og ikke ved at lade enkelte grupper betale arbejdsløshedens og udstødelens pris. Men det er noget ganske andet end den tvangsaktiveringstanke, der behersker nutidens socialpolitisk og arbejdsmarkedspolitisk tænkning og praksis.

SF mangler fuldstændig i det lovforslag, der foreligger, og endnu mere i det forlig, regeringspartierne har indgået med Venstre og Det Konservative Folkeparti, en sammenkædning mellem pligter og rettigheder. Aktiveringsloven er tømt for rettigheder. De unge – nu op til 30 år – har ingen ret til at forhandle løn- og arbejdsforhold (i modsætning til samtlige andre grupper i samfundet). Derfor har SF under forhandlingerne foreslået 4 ændringer, som ville sikre, at unge aktiverede fik de rettigheder, alle andre grupper i samfundet har:

Retten til at anke med opsættende virkning, retten til at forhandle løn- og arbejdsforhold, retten til de arbejdsmarkedsrettigheder, der ellers følger af at være tilstede på arbejdsmarkedet, og retten til at vælge et job, der for den unge indeholder et kvalificerende perspektiv. Med disse få ændringer har SF tilkendegivet både under 1. behandling og under forhandlingerne med socialministeren, at SF ville kunne støtte lovforslaget.

På hele området om skånejob og beskyttet beskæftigelse savner SF ligeledes, at arbejdsmarkedsrettighederne bliver knyttet på. Også det har SF tidligere stillet forslag om i Folketinget, men desværre uden at kunne overbevise regeringen. SF vil derfor stemme imod lovforslaget om aktivering, der efter vores opfattelse betegner det brud, at den solidariske vej ud af arbejdsløsheden opgives til ulempe for de unge, der nu anbringes på et discountarbejdsmarked tømt for rettigheder.

Et andet mindretal (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) vil redegøre for sin stil-

ling til lovforslaget og de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Et tredje mindretal (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men har dog stillet en række ændringsforslag. Mindretallet vil endvidere stemme for de af socialministeren under nr. 24, 25, 27, 28, 30, 31 og 34 stillede ændringsforslag.

Mindretallet ønsker, at der gøres en aktiv indsats for at nedbringe antallet af ledige. Det kan ske ved en ændret fordeling af arbejdet, forbedring af uddannelsessystemet og forbedret service i det offentlige, f.eks. på sundheds-, social- og miljøområderne.

Folketingsflertallet mener tilsyneladende, at løsningen er tvangsaktivering med meget begrænsede rettigheder. Derved bliver en stadig større del af arbejdet i samfundet lavet af en særlig arbejdshær af lavt betalte.

Tvangsaktivering fremmer polariseringen af samfundet. Der er ingen rimelig grund til at forlange, at en stor gruppe medborgere skal udføre samfundsnyttigt arbejde uden normale løn- og ansættelsesvilkår. I selve tvangsbegrebet ligger en mistæneliggørelse af de medborgere, arbejdsmarkedet ikke står til rådighed for. Indholdet i de konkrete aktiveringstiltag i kommunerne viser, at store dele af offentlige ansvarsområder inden for kultur, det sociale område og sundhed løses ved tvangsaktivering. Det samme gør sig gældende for f.eks. vedligeholdelse af offentlige bygninger, institutioner og parker.

Mindretallet ønsker et solidarisk arbejdsmarked, hvor alle får mulighed for at deltage aktivt med de kræfter og evner, de har.

Det indebærer også, at personer i skånejob/fleksjob får fuldtidsløn, hvis de på grund af skånehensyn arbejder på deltid, og at de naturligvis får almindelige arbejdsmarkedsrettigheder.

Mindretallet finder det, at en klage over et aktiveringstilbud ikke har opsættende virkning, uacceptabelt, og det, at vurderingstemaet for klagen ikke er, om det forbedrer den enkeltes erhvervs muligheder, uforståeligt. Det er også uacceptabelt, at kommunen ikke skal lave en handlingsplan, som beskriver, hvilken betydning den konkrete aktivering har i forhold til personens uddannelses- eller beskæftigelsesmål.